

et Lys. Han havde vænnet sig til at leve, som om hver Dag var hans sidste. Derfor blev hvert Øjeblik saa fuld af Betydning.

Da gamle Barbara nu meldte Doktoren, blev han straks oplivet og bad hende sørge for, at der hentedes en Flaske af hans egen Vin op fra Kælderen.

»Godaften, Doktor! De kommer, som De var budsendt. Jeg sad netop og trængte til Selskab.«

Han førte sin Gæst tilbage til Vinduesnichen, hvor der stod to Armstole. Barbara kom med et lille Bord, som hun satte imellem dem, og lidt efter viste den matroneagtige Husholderske sig med en langhalset Flaske og to mørkegrønne Rømere paa en Bakke.

Povl Gaardbo saae med Forundring og nogen Uro paa disse Forberedelser til et Drikkelag. Men han forholdt sig afventende og spurgte til Dihmers Befindende.

»Jeg søgte Dem først ovre i Staldene. Men der blev sagt mig, at De ikke havde været der idag.«

»Nej, jeg har haft noget at pusle med inden Døre. Jeg havde i Morges Brev fra Arkitekt Schmidt. Han har nu skaffet Haandværkere og forlanger Arbejdet begyndt i næste Uge. Jeg føler mig i den Anledning som en Barselkone, der beskikker sit Hus. Der bliver en Del at ordne, og jeg er nærved at fortryde den hele Forstyrrelse. Jeg faar jo næppe nogen